

ere de største Urimeligheder fremkomne for Landets Bedkommende. Jeg skal nærmere oplyse dette ved Exempler, som jeg tror ere tilforladelige. Man er saaledes — for at nævne et lignende Exempel som det, der er nævnt i det andet Thing — kommen dertil, at, naar en Bøvepige bor tilleie et Sted og har et ganske lille Rum, saa kommer man og opmaaler det hele Stuehus, hvori hun sidder tilleie. Loven af 1802 siger nu, at der ogsaa skal tages Hensyn til Assurance-summen, og jeg tror endog, at der ikke alene skal tages Hensyn til den enkelte Bygning, men at der ogsaa, naar den ikke er adskilt fra de øvrige Bygninger, skal tages Hensyn til hele Gaardens Assurance-sum. Det er altsaa en forholdsvis langt større Afgift, naar Afgiften saaledes skal lægges paa samtlige Bygninger, skjøndt der kun i een Bygning drives f. Ex. et lille Bøveri, og i de andre Bygninger derimod intet Erhverv. Følgen deraf er, at Ingen vil have saadanne Folk, saadanne Skræder- og Bøvepiger f. Ex., som sidde tilleie, og det gjøres dem derved næsten umuligt at drive deres Erhverv; men dette anser jeg nu for meget ubilligt, og det er derfor et Forhold, hvori jeg mener, at der snarest muligt bør foretages Forandringer. Jeg finder det virkelig ubilligt, at der for Cierens Bedkommende tages Hensyn til, at han har tilhuse en Beboer, der driver et saadant lille Erhverv; om det end ikke vil føre til, at Folk, der have et saadant lille Erhverv, ikke ville blive husvilde, saa foranlediger det dog mange Ulemper. Fra det Sogn, hvor jeg bor, kunde jeg nævne flere Exempler paa, hvor ubilligt det der er gaaet til. Der var saaledes en meget stræbsom Mand, der eiede en lille Gaard, og han drev et lille Tækkerhaandværk, saaledes som man veed, det er almindeligt i Sognene; saa kommer man strax og opmaaler Stuen hos ham og tager Hensyn til Gaardens Assurance-sum. Og ligeledes, der er en Mand, som er, hvad man paa Landet kalder Kludresnedter, der kun besætter sig med grovt

Arbejde og med det mindre nette; han sætter engang imellem en Bund i en Spand, hvad der jo er Bødkerarbejde, men man veed, at paa Landet kan en Mand haade være Bødker og Snedker og Andet tillige, han kan godt være Snedker, Bødker, Hjulmand, kort sagt Alt, men vel at mærke, han skal drive det som mindre Erhverv. Denne Mand stod nu i Grunden paa Tærskelen til Fattighuset, i alt Fald til at blive understøttet, men hos ham kom man ogsaa og maalte op. Og saaledes kunde jeg nævne flere Exempler. Naar der saa endelig er blevet klaget derover, saa har det altid været saa forserdelig besværligt at komme af med denne Bygningsafgift — men dette skal jeg siden komme til. Der er forøvrigt herom et Cirkulære af 19de Oktober 1869, som jeg har haft megen Umage med at faa fat i, idet det savnes i Departementstidenden, og det maa virkelig beklages, at det saaledes ikke er kommet til større Kundskab, da det ikke er af saa liden Bigtighed; men forøvrigt ser jeg, forlanges der Attest paa Attest og Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd, at Klagerne skulle henvende sig paa Amtstuen, og Klagen gaa fra Amtstuen til Amtet og fra Amtet igjen til Generaldirektoratet, eller hvad nu vedkommende Autoritet hedder. Det er altsaa en meget byrdefuld Fremgangsmaade, der her foreskrives. Man har Exempler paa, at Folk, der ere blevne beskattede i Begyndelsen af 1869, først ere blevne fri taar, eller i Stutningen af forrige Aar, og jeg vil nu spørge, om det er retserdigt, at disse Folk have betalt Skat i 1½ Aar. Jeg bebrejder ikke Administrationen eller den høitagede Finansminister dette; det er Noget, tror jeg, som ligger i selve Loven. — Jeg skal nu komme til at omtale den Maade, hvorpaa Tilsynet føres. Det er Noget, der ganske vist er mindre fuldkomment, men det vil vistnok kunne rettes ad administrativt; det Andet indrømmer jeg, kan ikke ordnes administrativt. Finansministeren, eller vel rettere Generaldirektoratet for Skattevæsenet, eller vedkommende under-